УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 1(99) Січень 2001

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

Христос -вчора, сьогодні, назавжди: *молитовник.* – 318 с.

Він присвячений 2000-літньому ювілею Різдва Христового і 10-літтю заснування отцями Василіянами парафії при церкві св.Андрія у Львові. Містить щоденні молитви, катехизмові правди, загальні молитви, акафісти, молебні, Божественну Літургію св.Івана Золотоустого, тропарі, церковні пісні, тощо. Молитовник адресований широкому колу читачів.

о.Василь Зінько,ЧСВВ. **Святий Йосафат між піньорами.** – *100 с.*

Це чергова повість досвіченого християнського місіонера про українців- емігрантів у Бразилії. Автор неодноразово звертався до цієї теми у художніх творах, які вже виходили друком у "Місіонері": "Пустельник на Зеленому клині", "У степу Червоної землі", і, отримавши за них похвальні рецензії, написав "Святого Йосафата між піньорами". Дотримуючись історичних фактів, о.Василь майстерно описав національне і релігійне життя українців у Бразилії. Героями повісті є духовні особи, старші люди, молодь та діти. Для широкого кола читачів.

о.Николай Василь Прийма. **Український мальовничий острів у чудодійному Люрді.** – 644 с.

Автор є священиком української греко-католицької церкви у Люрді (Франція) – одному з найвідвідуваніших паломницьких місць світу. Відвідавши Україну вчетверте у 1998 році, о.В.Прийма задумав видати цю книгу і його намір здійснився. У ній є вибрані твори цього визначного душпастиря – релігійно-патріотична поезія (1, 2 розділ), вірші-молитви, оригінальні проповіді, спомини, матеріали з історії побудови української церкви у Люрді, відгуки прочан з різних країн світу, які побували у Люрді (розділи 3, 8-11). Селу Бачів – родинному селу автора, де споруджено новий храм св.Івана Хрестителя та каплицю-гроту Пресвятої Богородиці – присвячено два розділи книги – 9-ий та 10-ий. Усім шанувальникам поетичного слова.

Ольга Федик. **Мова як духовний адекват світу (дійсності).** – 300 с.

Ця авторка була визначним мовознавцем, філологом і залишила по собі змістовну наукову працю про те, чим є мова у житті людини, який є її зв'язок з нашим духовним світом, тощо. Праця Ольги Федик зацікавить в першу чергу філологів, усіх зацікавлених цією темою, але може стати в пригоді і духовенству – для кращого пізнання ролі мови у проповідуванні Божого Слова.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Зволив нам Господь вступити у третє тисячоліття. Нікому невідомо, що нас чекає, але, уповаючи на Боже Провидіння, ідемо далі, вперед. Ювілей 2000-ліття Різдва Христового спонукав і спонукає нас до ще більшої автентичності в християнському житті. До цього закликає цього місяця Святійший Отець у загальному та місійному намірах Апостольства молитви. Зокрема, закликається молодь України, щоб вона обрала Ісуса Христа за ідеал свого життя.

Цього разу вміщаємо два розважання над Євангелією – "Слово життя". Їх темою є чування і молитва, та Ісус як дорога, істина і життя. Під рубрикою "З монашого життя" дізнаєтеся про отців Василіян у Канаді і невтомну місійну працю отців Василіян в Україні протягом цілого ювілейного року. Ділимося з вами радістю, що Василіянський Чин має нового робітника в особі о.Йосафата Коваля. Під рубрикою "З життя Церкви" завершуємо розповідь с.Агнети Левчишин про діяльність Апостольства молитви в Бразилії.

Сторінка "Християнська мораль" цього разу містить статтю на різдвяну тематику. У ділянці релігійної культури вагоме місце посідає іконопис. Нарис про молоду монахиню, яка пише ікони, збагачує це різдвяне число часопису. Також читайте цікаву розповідь про ще одних послідовників о.Дмитра Блажейовського.

Обширний звіт діяльності телерадіокомпанії "Милосердя і час" міститься на сторінках цього числа. Священик Григорій Грушка – визначна постать УГКЦ, яку зможете детальніше пізнати в окремому матеріалі. Під рубрикою "Церква і молодь" знайомимо з ще одним видом релігійної культури у статті "Свято релігійної пісні". На "Поетичній сторінці" вміщаємо два змістовних різдвяних вірші, а дітям – цікаву розповідь про милосердя на ділі.

Хоча некролог про Блаженнійшого Мирослава Івана кардинала Любачівського ми назвали "Великою втратою для УГКЦ", ми певні, що він для нас не втрачений, а житиме у наших спогадах і молитвах.

"Слава на висотах Богу, а на землі мир людям, яких він любить!"

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

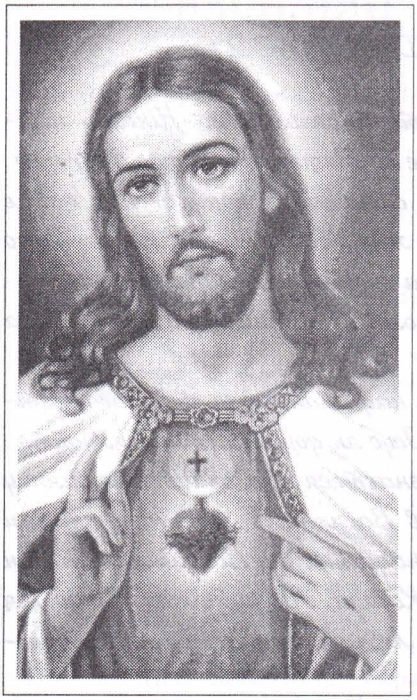

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ СПРИЯЛИ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ НОВИХ ПОКОЛІНЬ ЧЕРЕЗ ПОСТІЙНЕ ШУКАННЯ ЄДНОСТІ, ЯКОЇ БАЖАВ ХРИСТОС.

Архиєрейська молитва Ісуса Христа на Тайній вечері закінчується словами: "Отче, молю тебе, щоб всі були одно... щоб світ увірував, що ти мене послав" (Ів 17,21). Сумний стан роз'єднання, який панує в цілому світі, не є з волі Божої. Диявол, батько брехні, ді-

лить і роз'єднує людей від людей і людей від Бога, спокушаючи до гріха.

Основа християнства – це любов, яка об'єднує людей з Богом та людей між собою. Всі справжні послідовники Христа, тобто християни, намагаються всім своїм словам, думкам і ділам надавати печать любові до Бога і ближнього. Сучасна людина готова повірити в Бога лише тоді , коли побачить і переконається, що ті, які їй про Нього говорять, насправді вірять в Нього і є просякнуті любов'ю до Бога і ближнього.

Молімося, щоб усі ми, християни, намагалися переконливо свідчити про Бога, випромінюючи тепло Його любові до тих християн, які трохи по-іншому вірять і моляться. Коли, помимо розбіжностей, усіх нас, християн, об'єднуватиме справжня любов і взаємна пошана, то усі ми сприятимемо успішній євангелізації нових поколінь.

Місійний: ЩОБ ЧЕРЕЗ ГРОМАДСЬКЕ І РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ РІЗНОГО РОДУ НЕТОЛЕРАНТНІСТЬ І ДИСКРИМІНАЦІЯ БУЛИ ВИКОРІНЕНІ У ЦІЛОМУ СВІТІ.

У двадцятому столітті остаточно зникла расова дискримінація з лиця землі. Раніше вона була основною причиною колоніальних поневолювань, визвольних та громадянських війн. Однак залишилася міжнаціональна і міжконфесійна нетерпимість. Ще досі це спричиняє багато протистоянь, конфліктів та війн. Пошана і любов до кожної людини, в якій слід добачати образ і подобу Божу, без огляду на її расову, національну чи релігійну приналежність, є священним обов'язком кожного християнина. Посприяймо тому, щоб на цих здорових засадах церковні та громадські структури виховували молодь та перевиховували старше покоління.

Місцевий: ЩОБ МОЛОДЬ УКРАЇНИ БРАЛА ЗА ОСНОВУ У СВОЄМУ ЖИТТІ ДУХОВНІ І НЕПРОМИНАЮЧІ ЦІННОСТІ ТА ІДЕАЛИ.

Молодь любить захоплюватися "ідеалами". Приміром, коли зайдемо до студентського гуртожитку або кімнати молодих у кожному домі, то побачимо на стінах наклеєні плакати із зображеннями кінозірок, естрадних співаків, спортсменів, тощо. Всім зрозуміло, що ці ідоли збережуть славу у межах десяти років. А на тих самих стінах з'являться нові. Хотілося, щоб сучасна молодь не лише на стінах, але і в серці, засвоювала справжні і непроминаючі ідеали любові, милосердя, мужності, второпності, тощо. Посприяймо молитвою та й добрим словом, щоб на цих стінах з'явилася ікона Ісуса Христа, якого усі люди світу повинні обрати собі як ідеал до наслідування, а також зображення Пресвятої Богородиці, св.Йосифа, великих людей – св.Миколая чи навіть матері Терези з Калькутти, св.Володимира і Ольги, та інших великих церковних і національних подвижників.

Покровитель на січень – св.першомученик Стефан, 9.01 (27.12)

Походив з ізраїльського роду. Прийнявши Христову віру, він ділом і словом ревно служив Ісусовій справі та був першим християнином, який віддав своє життя за віру. Детальніше про це довідуємося з Діянь св.Апостолів у Новому Завіті. Св.Стефан був у числі семи перших дияконів, обраних Христовими учнями – апостолами. Він, повний благодаті й сили, творив чуда й великі знаки у народі. Юрба, підбурювана керівниками з синагоги, схопила диякона і привели у синедріон. Тут відбулася жорстка полеміка. Стефан відстоював відважно Христову віру, але це викликало розлючення книжників. Натовп вивів св.Стефана і каменував його. Після смерті тіло диякона, якого навіть не торкнулася звірина, побожні християни поховали за містом. 415 року відбулося перенесення мощей св.Стефана до найстарішої церкви в Єрусалимі. Перед тим одужало багато хворих. Чудесні зцілення мали місце і у інших церквах світу.

Св.Стефан є взірцем того, як слід відстоювати свою віру і віддавати за неї своє життя.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

Загальний: ЩОБ ДІТИ БІЛЬШЕ НІКОЛИ НЕ МУСІЛИ БРАТИ УЧАСТЬ У ВІЙНІ; ЩОБ НЕ ЗАЗНАЛИ НЕНАВИСТІ, НАСИЛЬСТВА ТА МОГЛИ ЖИТИ ТАК, ЯК ВОНИ СОБІ МРІЮТЬ – ДРУЖНО, БЕЗЖУРНО В СВОЇЙ РОДИНІ, ШКОЛІ ТА СУСПІЛЬСТВІ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ РОДИНИ СТАЛИ ЗНАРЯДДЯМ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ ВСЬОГО ЛЮДСТВА, ЯКЕ ПОВИННО БИ БУТИ ОДНІЄЮ ВЕЛИКОЮ РОДИНОЮ.

Місцевий: ЩОБ ПРЕСА ТА ІНШІ ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НАБУВАЛИ БІЛЬШЕ ХРИСТИЯНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ.

Покровитель на лютий – св.Мелетій Антіохійський, 25 (12)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Чувайте, отже і кожного часу моліться" (Лк 21,36)

Цей заклик Ісуса знаходимо в Євангелії св.Луки. Тут сповіщається другий прихід Ісуса, який відбудеться несподівано. Це буде кінець усього сотвореного, а після тілесної смерті для кожного з нас відбудеться зустріч лицем в лице з Господом.

"Чувайте і моліться" повторює Ісус в Оливному городі, щоб підготувати своїх учнів на страсні випробування. Можна б сказати, що в цих двох словах прихована таємниця, завдяки якій ми спроможні пережити найдраматичніші події життя, а також численні випробування буденності.

Чування і молитва – поняття нероздільні: неможливо чувати без молитви, неможливо молитися без бадьорості духа. Ще з часів перших пустинників були намагання тісної сполуки цих двох чеснот, щоби ні одна спокуса не була несподіванкою. Так багато було продумано засобів, щоби осягнути стан безперервного чування та молитви. Ми сьогодні "несемося" модерного життя і запитуємо себе: як врятуватись від примарного сну і спокусливого співу світу? І саме ці слова сказані до нас: **"Чувайте, отже і кожного часу моліться".**

Ісус не вимагає від нас чогось неможливого. Поряд із повчанням вказує нам і на спосіб, як слід жити згідно з цим словом, як можливо безперестанно чувати, як можливо осягнути стан постійної молитви.

Можливо, ми б шукали спосіб, як закріпитися в обороні проти всього і проти всіх. Але шлях замикання в собі та втечі нікуди не

веде. Справжній вихід з цього становища віднайдемо не лише в Євангелії, але й у людському досвіді.

Коли любиш одну особу, твоє серце весь час чуває, очікуючи її. Кожна хвилина, яка минає без неї – спрямовує до тої особи. Добре чуває той, хто любить по-справжньому. Цього навчає нас також притча про мудрих і немудрих дів. Той хто очікує улюблену особу – не спить, тому не важко чувати, бо сильне відчуття втримує його на ногах. Така особа в будь-яку хвилину готова до зустрічі. Так буває і в родині, коли чекаємо приходу когось здалека і прагнемо знову зустрічі.

В радісному привіті висловлюється вершина радості цього дня. Так, наприклад, поступає мама чи батько, коли, чуваючи біля хворої дитини, трішки придрімає. Спить, але серце чуває. Так чинить кожна людина, яка любить Ісуса. Все, що робить – заради Нього робить. В кожній хвилині зустрічає його, добачаючи у всьому Божу волю.

У передріздвяний час св.Літургія нас приготовлює і вчить очікувати спочатку малих подарунків, а вкінці – подарунків з великої букви – народження Ісуса на землі на початку третього тисячоліття.

"Чувайте, отже і кожного часу моліться".

Постійна молитва – це також вислів любові, бо, крім хвилин, присвячених усній молитві, цілоденне життя може перетворитися в молитву, жертву, тихий діалог з Богом. Все, що робимо з любові, стає молитвою: подарована усмішка, виконана праця, керування машиною, приготування їжі, пролита сльоза за терплячих брата чи сестру, писання статті чи листа, святкове відзначення радісної події, прання білизни чи миття посуду.

Щоб постійно чувати, щоб безперестанно молитися – необхідно бути в любові, тобто любити кожного ближнього. Сьогодні буду старатися тільки любити, таким чином, чуватиму і буду безперестанно кожної хвилини молитися.

К'яра ЛЮБІХ

Високопреосвященнішим владикам УГКЦ, всечесним отцям і преподобним сестрам та й усім читачам нашого часопису радісний привіт: "Христос раждається!" Бажаємо вам, щоб цей перший рік Третього тисячоліття Зволив Господь провести Вам в мирі, радості, праці та молитві.

Редакція "Місіонаря"

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Я дорога, істина і життя" (Ів 14,6).

Це слова Святого Письма, запропоновані для розважання християнам під час тижня молитви за єдність християн, який у січні цього року відзначається в багатьох країнах світу. Можливо, і немає в Євангеліях кращого і повнішого визначення, яке Ісус дає про себе. Це синтез його післанництва та ідентичності. Ці слова сказані нам, щоб ми змогли віднайти одиноку і найпевнішу стежину до Отця. Справді, вислів закінчується словами: *"...Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене"* (Ів 14, 6).

Ісус своїми словами обявляє нам те, ким він є по-суті, а також ким є для кожної людини на цьому світі.

"Я дорога, істина і життя".

Яким чином Ісус об'являє нам, що він є істина? Даючи свідчення про істину своїм життям і своєю наукою: "Я на те уродився і прийшов у світ на те, щоб свідчити істину" (Ів 18, 37).

Істина, притаманна Ісусові, означає його Особу, його слово і його діло. Ми живемо згідно з істиною, ми є істиною настільки, наскільки ми є словом Ісусовим. Але, оскільки Ісус є дорогою у значенні істини, тоді ця дорога для нас є життям. "Я прийшов, щоб мати життя – щоб достоту мали" (Ів 10, 10).

Коли ми живимося його словом і його святим Тілом, яке Він залишив нам у Євхаристії, тоді зростаємо в Христі.

Щоб життя, яке ми отримали, не згасло, ми зобов'язані поділитися ним тим способом, якого Він нас навчив: даруючи його нашим ближнім.

"Я дорога, істина і життя".

"Готуйте путь, Господню" (Лк 3, 4) – гукав Іван Хреститель у юдейській пустелі, немов би повторюючи пророка Ісаю. Ось той, який приходить як Господь-Дорога, як Бог, який став людиною, щоб ми змогли прийти до Отця через його людську природу.

Але дорогу Ісус пройшов?

Син Божий, який є Любов'ю, прийшов на цю землю з любові, жив з любові, випромінював любов, дарував любов, встановив закон любові і помер з любові. Після цього воскрес і вознісся на небо, виконавши свій задум любові. Можна сказати, що дорога, яку пройшов Ісус, має лише одне ім'я – Любов. Отож, ми, які наслідуємо Ісуса, повинні також пройти шлях любові.

Але любов, якою Ісус жив, постала незвичайною, неповторною любов'ю. Це не звичайна солідарність, добродушність, дружба чи афект, ані звичайна відсутність насилля. Це щось надзвичайне, Боже: *це любов як така, що палає в Бозі.* Ісус нам подарував вогник того безмежного полум'я, промінчик того незмірного сонця: Божа любов увійшла до нашого серця через Хрещення і віру, також живиться іншими Святими тайнами і вимагає з нашого боку цілковитої співпраці.

Ми мусимо вчинити, щоб ця любов принесла плід. Яким способом? Люблячи. Без цього ми не є повноцінними християнами. Люблячи, наслідуємо Ісуса-Дорогу, і станемо, подібно як і Він, дорогою до Отця для багатьох наших братів і сестер.

Ми будемо автентичнішими християнами, якщо заповідь любові, яку дав нам Ісус, виконуватимемо разом.

Без огляду на те, що ми послідовники Ісуса, ще не зовсім єдині, все ж можемо довести своїм життям, що маємо взаємну любов. Таким чином маємо можливість переконатися, що здійснюється одна Ісусова обіцянка: *"де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них"* (Мт 18, 20).

Цим даром присутності Ісуса можемо втішатися ми, християни, коли зібрані католики і англікани, православні і баптисти, монофізити і лютерани.

І так він скаже світові, який досі його не знає: **"Я дорога, істина і життя"**.

У січні ми ще більше свідомі, що передовсім єдність християн є благодаттю і що цей дар треба випросити. Високо цінуймо молитву, яку возносимо до Господа разом, бо Ісус нам сказав: "Коли двоє з вас згодиться на землі просити що б там не було, воно буде дано їм моїм Отцем Небесним" (Мт 18, 19).

К'яра ЛЮБІХ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (4)

(Провінція Пресвятого Серця Ісусового у Канаді)

Українці до Канади прибули більше як сто років тому. Невдовзі після них до цієї великої країни прибули і отці Василіяни, які до сьогодні проводять між нашими вірними велику духовну, просвітницьку і душпастирську працю. Провінцію очолює о.Мирон Химій. Вона нараховує 44 члени, крім 4 новиків, які перебувають на новіціяті у Глен-Кові (США). Провінційний дім знаходиться у Вінніпезі. Крім цього, у Канаді є ще два монастирі у Едмонтоні та один у Мондері і Торонто (Вестон). Крім великих монастирів, отці Василіяни мають ще п'ять душпастирських резиденцій: Ванкувер, Вегревіл, Торнгіл, Грізбі та Оттава. Отці Василіяни, починаючи з 30-их років, виконували важливу місію друкованого слова. Вони мають свою друкарню, яка знаходиться у Торонто. Періодичними виданнями монахів Василіян є "Світло" (редактор – о.Василь Цимбалістий) та "Beakon" (англійською мовою, редактор Ігнатій Головайчук). Також ними ведуться радіопередачі при кількох монастирях.

Отці надають духовну обслугу і провід сестрам Служебницям НДМ при багатьох їхніх домах у Канаді. Раніше монахи ЧСВВ мали власні школи, а сьогодні при них здійснюється духовна опіка і провід. Василіянський Чин у Канаді постійно підготовлював для Церкви добрих провідників. І нині три єпархії УГКЦ в Канаді очолені єпископами з Василіянського Чину. Це владики Лаврентій Гуцуляк, Корнилій Пасічний та Северіян Якимишин. У м.Едмонтоні навчається вісім василіянських студентів з України. Крім того, два брати з нашого краю виконують монаше служіння при тому монастирі. Присутність молодих ченців з України, правдоподібно, спонукала і місцевих юнаків постукати у двері монастиря. І зараз вони перебувають на новіціяті у Глен-Кові (США). Дав би Бог, щоб ця Провінція надалі успішно розвивалася і число її членів зростало.

Провінція отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні висловлює подяку Провінції Пресвятого Серця Ісусового у Канаді за вагому матеріальну підтримку, завдяки якій вже кілька років навчаються у Варшаві та Перемишлі десятки василіянських студентів з України. Також без цієї підтримки важко було б довершувати будівництво студійного дому отців Василіян у Брюховичах біля Львова.

На світлині: монастир отців Василіян. Вестон-Торонто (Канада)

ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК У РИМІ

У ювілейні святкування Святого Року були включені і Східні Католицькі Церкви візантійського обряду. З цієї нагоди до Риму прибули українські греко-католицькі єпископи з усього світу, які мали тут свої засідання та ряд богослужень.

1 грудня Вселенський Архиєрей Іван Павло II прийняв владик УГКЦ. Не всі владики змогли своєчасно приїхати, тому у зустрічі з Папою взяло участь лише двадцять єпископів. Авдієнція у Святійшого Отця відбулась перед полуднем. Найперше Івана Павла II привітав єпископ-помічник глави УГКЦ Любомир Гузар.

Папа Іван Павло II привітав владик українською мовою, а через них і вірних українців усіх християнських Церков України. Дальшу частину промови Святійшого Отця прочитав Високопреосвященніший архиєпископ Мирослав Марусин, Секретар Конґреґації для Східних Церков. Найперше йшлося про спомин Папи: відзначення 1000-ліття хрещення України у Римі, у 1988 році, спільно з нашими владиками, що стало початком нової епохи. Також Святійший Отець пригадав про страждання нашої Церкви. *"Але тепер треба дивитись вперед: Божа благодать спонукує до того, щоб добре використовувати наш час, бо це час спасіння. Завдання будувати Церкву зобов'язує і захоплює"*. Досвід наших єпархій повинен бути врахований українськими владиками під час розробки пасторального проекту Церкви. "Він повинен мати на увазі головну вимогу катехизи і богословської формації, згідно з Вашою східною церковною традицією. Знаю, що освітні інституції високого рівня вже трудяться з цією метою", – наголосив Святійший Отець. У цьому проекті має бути врахована активна роль мирян, які отримали відповідну духовну й культурну формацію та включені у відповідальність Церкви. Особливе місце повинні зайняти богопосвячені особи, перш за все монашество. Також і чернечі спільноти, які посвячуються апостолятові, покликані виконати фундаментальну роль у цьому пасторальному проекті, посвячуючись звіщенню Божого Слова і запевненню присутності любові. На думку Папи, у післякомуністичному суспільстві необхідно, щоб Божа любов пронизувала богословське і катехитичне поглиблення та пасторальне зобов'язання вірних.

У цьому пасторальному проекті для УГКЦ в Україні упривілейоване місце повинен займати дух миру та християнського братерства, який повинен відзначати кожного віруючого в Ісуса Христа. Наші владики покликані "жити імпульсом зростання та великодушності", послуживши і православним братам та сестрам, і мати на увазі привернення повної єдності. Згідно з думками Папи, владики УГКЦ повинні шукати нові шляхи спільного свідчення ра-

зом з православними ієрархами, "уникаючи безплідних протиставлень, добре усвідомлюючи, що Отець кличе усіх до любові."

Останню частину промови знову прочитав сам Святіший Отець Іван Павло II: "Дуже надіюсь, що Господь дозволить мені незабаром бути серед Вас, на українській землі, щоб звістити разом з усіма християнами спільне бажання знайти в Христі відповідь на тривоги людини і єдине справжнє світло, яке ніколи не заходить. Очікую того дня, як справжнього духовного дару".

Базиліка "Марія Маджоре"

Українські владики заспівали Святійшому Отцеві "Многая літа". Потім кожен з єпископів особисто привітав Івана Павла II та прийняв його благословення.

У наступні дні владики УГКЦ провели наради та відвідали ватиканські конґрегації.

8 грудня Східні Католицькі Церкви візантійського обряду відзначали у Римі ювілей 2000-ліття Різдва Господнього спільною відправою Акафіста до Пресвятої Богородиці. Акафіст відправлявся грецькою, старослов'янською, угорською, українською, румунською та арабською мовами.

Простора базиліка – найбільший у світі храм, присвячений Пресвятій Богородиці, – і площа перед базилікою, де були поставлені два гігантські телеекрани, були вщент заповнені вірними. Відправу Акафіста очолював Папа Іван Павло II, а поруч із ним серед інших був Високопреосвященніший архиєпископ Мирослав Марусин. Співслужителями були владики УГКЦ Кир Любомир Гузар, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ та владики інших Східних Католицьких Церков.

Українська Греко–Католицька Церква, що є найчисленнішою серед усіх Східних Католицьких Церков, має найбільше єпископів і тридцять з них з України і діаспори, брало участь у відправі цього Акафіста.

Перед закінченням відправи Акафіста Святійший Отець Іван Павло II виголосив проповідь. Він наголосив на тому, що "Мати Господа і Мати Церкви, Пречиста Діва Марія випереджує нас і веде до справжнього пізнання Бога і до зустрічі із Спасителем. Вона вказує нам шлях і показує Свого Сина. Нехай вона веде нас до споглядання, у вже недалекому Різдві, таїнства Бога, що став людиною задля нашого спасіння".

За повідомленнями української секції Ватиканського радіо

У ВАСИЛІЯНСЬКОМУ ХРАМІ СВ.АНДРІЯ – ЮВІЛЕЙ

З історії святині

Храм св. Андрія у центрі м.Львова (колись костел отців Бернардинів) зведений у 1600-1630 рр. за проектом архітектора-італійця Паоло Домінічі.

У цьому храмі служив о.Іван із Дуклі – великий праведник і проповідник, нещодавно проголошений Папою Іваном Павлом II святим. Провівши тут богопосвятне життя, св. Іван помер і був похоронений у храмі. Перед його гробом львів'яни молилися про заступництво у тяжкі хвилини для міста.

У 1648 році під час облоги Львова козацькими військами під проводом Б. Хмельницького й татарами відкрилося небо, і з'явився св. Іван з піднятими вгору руками. Це викликало великий переляк у татар, і вони відступили. Видіння бачив і Б. Хмельницький, після чого теж зняв облогу міста.

Сьогодення парафії

Душпастирську працю в греко-католицькому храмі св. Андрія у Львові отці Василіяни почали тоді, коли УГКЦ вийшла з підпілля. Першим кроком до заснування парафії стало освячення церкви, яке відбулося 13 грудня 1990 р. за участю всечесних отців Антонія Масюка, ЧСВВ та світлої пам'яті о. Андрія Шагали, ЧСВВ, духовенства, чернецтва та вірних УГКЦ. Відтоді святиня знову наповнилася молитвами і гарним духовним співом.

"Це ти, це ми, це я, любов, Ісус будує спільноту", – співається у молодіжній духовній пісні. Так створювалася і парафія св. Андрія. До праці долучилися Сестри Чину св. Василія Великого та миряни. І ось сьогодні при церкві діє два хори – старший і молодіжний. Активне при парафії й життя молоді. Про це свідчить діяльність Товариства "Містична троянда". Дівчата з парафії є членкинями Товариства святої Терези від Дитятка Ісус. Вони з фанами в руках беруть участь у молитовних процесійних походах. До тих, хто прислуговує у храмі, зокрема на Службі Божій, належать і хлопці з Вівтарної дружини (наставник брат Ігнатій Москалюк, ЧСВВ). Знання з богословських наук молодь парафії, а також кожен охочий черпають у недільній катехитичній школі, якою керує п. Марія Ухач. Апостольство молитви об'єднало при храмі близько півтори тисячі людей, котрі збираються раз у місяць на спільну молитву в різних намірах.

Небайдужою є парафія св.Андрія до однієї з найважливіших проблем сьогодення – пияцтва. Під духовним наставництвом отців Василіян створено Товариство тверезості. При храмі діє Товариство медиків св.Луки (керівник о. Василь Зінько, ЧСВВ). Своє "народження" на парафії переживає Товариство "За життя". З духовними й фізичними немочами йдуть до церкви св.Андрія вірні. Тут молиться над хворими о. Антоній Масюк, ЧСВВ. Особлива набожність цього священнослужителя горне до нього вірних УГКЦ ще з підпілля Церкви. Життя і служіння о. Антонія є прикладом до наслідування для монахів

і священиків Чину св. Василія Великого. Церква св. Андрія неодноразово була місцем облечин та обітів сестер Василіянок та сестер Йосафаток. Тільки за рік у храмі вінчається близько 300-370 пар. Багато є тих, хто бажає причаститися у цьому храмі. Щорічно майже 250 тисяч віруючих приступає до св.Причастя. А першого четверга кожного місяця на нічні чування до церкви св.Андрія приходить до півтори тисячі вірних.

Водночас із духовним життям парафіяльної спільноти ведуться відновлювальні роботи у храмі. За останні два роки покрито дах, усередині церкви працюють реставратори.

Храм, що вміщує дві тисячі людей, відчиняє двері для кожного християнина, який бажає жити в молитві, любові до Бога, Церкви та ближнього.

Ось таким насиченим вже 10 років є духовне життя парафії св. Андрія.

На світлині: зліва направо: владика Софрон Дмитерко, ЧСВВ, о.Макарій Флячок, ЧСВВ і владика Іриней Білик, ЧСВВ, який виголошує промову 13 грудня 2000 р. у церкві св. Андрія.

Ювілейні святкування з нагоди 2000-ліття Різдва Христового і 10-ліття заснування василіянської парафії св. Андрія тривали п'ять днів – 9-13 грудня. Окрім св. Літургії ввечері і змістовних духовних наук, які виголошували о. Василь Зінько, ЧСВВ і о. Теодозій Янків, ЧСВВ, відбувся ряд заходів.

Академічна і студентська молодь 9 грудня взяла участь у Андріївських вечорницях, у палаці ім. Г.Хоткевича. Наступного дня урочистості прикрасив концерт духовних пісень у виконанні хору "Херувими" під орудою Олега Жука. Велелюдним був Хресний хід того ж дня пополудні. Цілу ніч, з вівторка на середу, у храмі св. Андрія чували побожні вірні.

Найголовніші урочистості відбулися на самий празник св. Андрія. До храму з'їхалися та зійшлися кілька тисяч вірних. Архиєрейську св. Літургію очолив єпископ-ординарій Бучацький Іриней Білик, ЧСВВ. Інший владика-емерит Софрон Дмитерко, ЧСВВ з Івано-Франківська під час Служби Божої сидів на кріслі, але теж підніс свої молитви до Господа у цей урочистий для храму день і виголосив змістовне слово. З владикою Ірінеєм співслужили 15 священиків, серед них отці Василіяни з Львівського монастиря св. Онуфрія, ігумени інших чернечих домів, священики третього ЧСВВ, парохи львівських церков. У проповіді о. Теодозія Янківа, ЧСВВ було наголошено на потрійному значенні храму. По-перше, людська душа є храмом Святого Духа; по-друге, зовнішній храм є відображенням душі і духовності народу і врешті храм, як місце зустрічі та поєднання людей з Богом. На думку проповідника, у василіянському храмі св. Андрія це наочно відбувається.

Після св. Літургії слово мав владика Іриней Білик, ЧСВВ, який вказав на значення цієї церкви у духовному житті нашого народу. Тут приймав св. Причастя Роман Шептицький, у майбутньому великий Митрополит нашої Церкви. Також владика згадав бл. п. о. Андрія Шагалу, ЧСВВ, який палко проповідував 10 років тому на освяченні храму св.Андрія. Ввечері у театрі ім.М.Заньковецької святкова академія завершила ювілейні урочистості. На сцені прозвучала духовна музика і пісні у виконанні популярних українських виконавців, а закінчив її промовою о. протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ.

Ігор СКЛЕНАР

СВЯЩЕНИЧІ СВЯЧЕННЯ У КРЕХОВІ

"Ідіть, отже і зробіть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа"
(Мт 28, 19)

Велику радість розділили нещодавно отці та брати Василіянського Чину з нагоди висвячення на священика о. диякона Йосафата Коваля, ЧСВВ – нового робітника в Христовому винограднику. В монастирському храмі Крехівської обителі отців Василіян 17 грудня ювілейного року було відслужено урочисту Архиєрейську Святу Літургію, яку очолив Преосвященніший владика Кир Єфрем Кривий, ЧСВВ з Бразилії. З ним співслужили о.Протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ, отець-ігумен Крехівського монастиря Василь Тучапець, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, о. Макарій Ленів, ЧСВВ з Золочева та о.Тома Кушка, ЧСВВ з Жовкви.

На світлині: під час свячень о. диякона Йосафата Коваля, ЧСВВ.

Прекрасно співав Святу Літургію церковний хор з м.Бучача. Під час Божественної Літургії Преосвященніший Кир Єфрем, ЧСВВ рукоположив у священики отця-диякона Йосафата (Андрія) Коваля, ЧСВВ, виходця з с.Мокротина на Львівщині. Після Крехівського новіціяту він студіював у Золочеві, а згодом у Бразилії. Незабаром о. Йосафат Коваль поїде проводити душпастирську працю у Португалію, де також є українські поселення і велике поле духовної праці.

З щирими словами вітань до новоєрея о.Йосафата, отців і братів Василіянського Чину, всіх вірних звернувся Кир Єфрем Кривий, ЧСВВ:

– Найперше я з великою радістю і приємністю передаю вам привіт від Української Католицької Церкви в Бразилії, зокрема, отців і братів Василіян, які проводять душпастирську працю в далекій Бразилії, молоді, сестер Катехиток св.Анни, Сестер Служебниць НДМ, Катехиток Серця Ісусового.

Наша церква в Бразилії постійно розвивається. У нас є тепер 235 церков, діють 82 монастирі. Це заслуга наших священиків, які більше ста років тому прибули на місійну працю в Бразилію. Там і зараз є українські громади, проживає чимало українців, які зуміли впродовж багатьох років зберегти рідну мову, наші звичаї і традиції. А сьогодні розділяємо з вами велику радість, що висвячено ще одного священика, який голоситиме Слово Боже, навчатиме людей правд віри.

У своєму слові новоєрей о.Йосафат Коваль, ЧСВВ склав щиру подяку Василіянському Чинові, зокрема, Бразилійській Провінції за виховання, а також батькам, рідним за підтримку і молитви.

Наприкінці св. Літургії він уділив всім присутнім новоєрейське благословення та подарував пам'ятні образки.

Хай же Господь благословить його на жертвенну душпастирську працю у Христовому винограднику на многії літа.

Ольга КРАК

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК БУВ БАГАТИМ НА МІСІЇ

Отці Василіяни під час ювілейного року провели дуже багато місій (вони тривають здебільшого сім днів) і реколецій (тривають три дні) для вірних вісьмох областей України. Цього разу вміщаємо хронологічний огляд всіх реколекцій та місій під час 2000 року.

Січень

1. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** м. Луцьк (див. "Місіонар", 2000 р., с. 41).

Лютий

2. Рекол. – **о. Василь Зінько,** м. Миколаїв Львівської обл.

Великий піст: березень – квітень

3. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Тухля Сколівського р-ну Львівської обл.
4. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Старий Яр Яворівського р-ну Львівської обл.
5. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Наконечне-2 і с. Чернелиця Яворівського р-ну Львівської обл.
6. Рекол. – **о. Василь Зінько,** м. Перемишляни і с. Вовків Перемишлянського р-ну Львівської обл.
7. Місії – **о. Василь Зінько,** м. Київ (див. "Місіонар", 2000 р., с.136).
8. Рекол. - **о. Василь Зінько,** м. Миколаїв Львівської обл. (інша церква)
9. Місії – **о. Рафаїл Стефурак** і **о. Йосафат Воротняк,** с. Тартаків Сокальського р-ну Львівської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 139-140).
10. Рекол. – **о. Рафаїл Стефурак,** смт. Більшівці Галицького р-ну Івано-Франківської обл.
11. Місії – **о. Йосафат Воротняк,** с. Долішнє Стрийського р-ну Львівської обл.
12. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** с. Корналовичі Самбірського р-ну Львівської обл.
13. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** с. Зміївка Бериславського р-ну Херсонської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 138).
14. Рекол. – **о. Назарій Лех,** с. Звенигород Пустомитівського р-ну Львівської обл.
15. Рекол. – **о. Назарій Лех,** с. Добротвір Кам'янко-Бузького р-ну Львівської обл.
16. Рекол. – **о. Назарій Лех,** смт. Войнилів Калуського р-ну Івано-Франківської обл.
17. Рекол. – **о. Назарій Лех,** с. Якимів і с. Убині Буського р-ну Львівської обл.
18. Рекол. – **о. Онуфрій Репецький,** смт. Славське Сколівського р-ну Львівської обл.
19. Рекол. – **о. Онуфрій Репецький,** с. Сокільники Пустомитівського р-ну Львівської обл.
20. Рекол. - **о. Маркіян Гіток,** с. Студінка Калуського р-ну Івано-Франківської обл.
21. Рекол. – **о. Роман Шелепко,** с. Тетевчиці Радехівського р-ну Львівської обл.
22. Рекол. – **о. Роман Шелепко,** с. Сопів Коломийського р-ну Івано-Франківської обл.
23. Рекол. – **о. Володимир Вірста,** с. Новий Яричів Кам 'янко-Бузького р-ну Львівської обл.
24. Рекол. – **о. Володимир Вірста,** смт. Жвирка Сокальського р-ну Львівської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 140).
25. Місії – **о. Володимир Вірста,** с. Нивиці Радехівського р-ну Львівської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 137).
26. Рекол. – **о. Тарас Тижник,** м. Луцьк
27. Рекол. – **о. Юстин Мидзка,** с. Вижниця і с. Розворяни Золочівського р-ну Львівської обл.
28. Рекол. – **о. Марко Максимів,** м. Болехів Івано-Франківської обл.
29. Місії – **о. Михайло Лучків,** м. Богородчани Івано-Франківської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 137).
30. Рекол. – **о. Мелетій Батіг,** м. Вінниця.

Травень

31. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** с. Мацошин Жовківського р-ну Львівської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 207).

Червень

32. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Лючки Косівського р-ну Івано-Франківської обл. (див. "Місіонар", 2000 р., с. 205).

33. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** с. Стрептів Кам'янко-Бузького р-ну Львівської обл.

Липень

34. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Добре Поле Теребовлянського р-ну Тернопільської обл.

35. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Шпиколоси Золочівського р-ну Львівської обл.

Серпень

36. Місії – **о. Назарій Лех,** с. Тудорковичі Сокальського р-ну Львівської обл.

Вересень

37. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Імстичево Іршавського р-ну Закарпатської обл.

Жовтень

38. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Довголуки Стрийського р-ну Львівської обл.

39. Рекол. – **о. Василь Зінько,** м. Богородчани Івано-Франківської обл.

40. Місії – **о. Йосафат Воротняк,** с. Стоянів Радехівського р-ну Львівської обл.

Листопад

41. Місії – **о. Роман Шелепко,** м. Борислав Дрогобицького р-ну Львівської обл.

42. Місії – **о. Роман Шелепко,** с. Полове Радехівського р-ну Львівської обл.

43. Місії – **о. Рафаїл Стефурак,** с. Жвирка Сокальського р-ну Львівської обл.

44. Рекол. – **о. Віталій Дуткевич, о. Никодим Гуралюк і о. Василь Зінько,** м. Чортків Тернопільської обл.

Грудень

45. Рекол. – **о. Василь Зінько,** с. Косів Чортківського р-ну Тернопільської обл.

46. Рекол. – **о. Теодозій Янків і о. Василь Зінько** – василіянська церква св. Андрія (Львів)

47. Місії – **о. Йосафат Воротняк,** чотири села Долинського р-ну Івано-Франківської обл. – Яворів, Солуків, Дуброва, Якубів

48. Рекол. – **о. Дам'ян Кіча і о. Йосафат Воротняк,** с. Великий Любінь Городоцький р-н Львівської обл.

49. Рекол.– **о. Йосафат Воротняк,** Львів-Нове Взнесіння

50. Рекол. – **о. Йосафат Воротняк,** с. Малехів Жовківського р-ну Львівської обл.

51. Місії – **о. Рафаїл Стефурак, о. Терентій Довганюк,** с. Воскресінці Коломийського р-ну Івано-Франківської обл.

Нам, отцям-місіонерам допомагали брати Василіянського Чину, а також сестри Василіянки, Служебниці НДМ, Йосафатки, Пресвятої Родини, Мироносиці і Катехитки св.Анни.

Щиро дякуємо Високопреосвященним владикам, які благословили ці місії, та всеч. о.деканам, о.парохам і священикам, які допомагали нам у цій великій пасторальній праці.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ В БРАЗИЛІЇ

(Закінчення. Початок у №12 за 2000 р.)

Діяльність Апостольства молитви

Можна підтвердити, що Апостольство молитви в Бразилії - це мовби права рука нашої Церкви та постійна місія серед народу. Ще в 1948 році о. Христофор Миськів, ЧСВВ писав, що майже всі наші церкви були збудовані на бразилійській землі завдяки старанням вірних і дбайливих членів Апостольства молитви. Це церковне братство мирян вже більш як сто років прислужується до оживлення християнського життя в українській громаді у Бразилії. Члени і членкині в церквах та в каплицях (яких існує більш як 200) займаються упорядкуванням та прикрашенням храмів. Дбають за набуття фелонів, чаш, обрусів, прапорів, квітів на престіл і т. п. Діють в своїх осередках, щоб надати допомогу убогим і хворим, яких відвідують та їм прислуговують. Стараються про матеріальне забезпечення літніх людей та про збір коштів на виховання священиків.

Сучасний стан Апостольства Молитви

На світлині: дочірня церква отців Василіян у м.Прудентополі (Бразилія)

Воно розвивається і збільшується. Набирає більшої духовності через постійну молитву, адорацію Найсвятіших Тайн. Постійно відбуваються різні зустрічі, які тривають цілий день, а також триденні реколекції один раз в рік. У часі цьогорічного Великого посту відбулися з великим успіхом п'яті з черги реколекції в містечку Пітанґа. Брало участь 80 членів і членкинь. Всі учасники твердять, що духовно збагатилися, бо три дні в спільноті молилися, розважали над Божим Словом зі своїми братами і сестрами, злучені між собою любов'ю Пресвятого Серця Ісуса.

Сьогодні Апостольство молитви параховує майже 500 гуртків, які діють на теренах штатів Парани і Санта-Катарини. Та щоб їх краще зорганізувати, ще в 1986 році владика Кир Єфрем В.Кривий створив комісію під проводом іменованого священика - єпархіальну раду Апостольства молитви. Очолює її отець Василіянин Володимир Ковбич. Дорадниками є миряни Амброзій і Ада Хома, Іван і Ольга Кушла, Емілій і Марія Герман; скарбниками - Йосиф і Алдія Мацюра; секретаркою працює п.Анна Гаврилюк.

Члени Ради сходяться, коли виникне певна потреба. Обговорюють різні справи, планують відповідні зустрічі та реколекції.

Апостольство молитви спонукає своїх членів до поширення Христового Царства і сприяє їхньому спасінню.

с. Агнета ЛЕВЧИШИН, СНДМ,
м. Прудентополь (Бразилія)

СВЯТ-ВЕЧІР НА ПОДІЛЛІ

У вікні двоповерхового будинку в день Святого вечора стояв на повний зріст мужчина старшого віку. Він вдивлявся на вулицю, де метушилися люди.

Серед людей проходила знайома жінка, яка працювала в "Карітасі" і часто приносила йому гарячі сніданки і обіди. Він хотів поспілкуватися з нею, але поки відкривав вікно, вона вже зникла з очей. Подумавши, тихо промовив про себе:

– Чи принесе щось на вечерю, бо сьогодні Святий вечір?

З самого ранку пригадував він дитинство, зокрема підготовку до Різдва. Він горів тоді бажанням колядувати. Згадав і свою заплакану, але добру матір, яка готувала Святу вечерю. Він її потішав тоді:

– Мамо, не плачте, я виросту і заміню вам батька. Я стану військовим і у мене буде багато грошей. Ви будете біля мене щасливою. Тоді всі мене будуть боятись і я буду строгим.

– Дитино, що ти говориш? Не хочу я, щоб ти став таким, як ті, що нашого батька забрали восени.

Тут підкинула у вогонь дров і продовжувала навчати: "Будь працьовитий сину, як твій батько, не шукай легкого хліба. Якби я хотіла, щоб ти був священиком або, принаймі, вчителем".

– Мамо, хіба не знаєте, що священиків "з'їдає ніч", а вчителі бідують і їсти по хатах просять.

І тут мати крізь сльози в хаті почала колядувати подільську колядку " Богу славу даймо, весело співаймо, добрий вечір, святий вечір на землі!"

– Олесь, навчись оцієї колядки і зайди сьогодні ввечері до нашої тітки, що живе за мостом і заколядуй. Добре?

– Так, мамо.

І пригадав собі Олександр, як ходив з Павлусем від хати до хати, а потім як ввечері задоволено перераховував копійки.

Врешті чоловік прокинувся мов з гарного сну і "вернувся" у сіру дійсність. Старість, хвороба, нудьга, самотність – це все, що йому залишилося з колись славної кар'єри радянського офіцера.

Всівшись біля столика, Олександр почав розглядати старі брежнєвські журнали. Все одне і теж: новобудови, технічний прогрес, перемога спортсменів, лозунги, театральні виступи, списки передовиків... А для душі нічого не знайшов. І надоїло йому це. Після цього взяв до рук пошарпаний "Катехизм". І відкрилася йому сторінка про Різдво Ісуса Христа. Він почав уважно читати і роздумувати . Тут так все написано, як йому в дитинстві батько розказував. Почитавши цю сторінку, він почав гортати книжечку. В кінці на обкладинці прочитав напис півжирним шрифтом: *"Хто мене відречеться перед людьми, того і я відречуся перед ангелами Божими"*

(Лк 12, 9). Ці слова він перечитав декілька разів і довго роздумував над ними:

– О, скільки разів під час військової служби відрікався я Христа, заперечував все релігійне. Але я не тільки відрікся Бога, але й рідного батька. Всюди писав в анкетах і говорив, що в мене його немає. Я боявся признатись, що мого батька закатували такі ж як я, військові люди, які служили вірою й правдою вождю і партії. Хто ж мене навчив говорити неправду? Напевно не мати, яка казала: "Будь правдомовним, бо таким був твій батько". А я нехтував її наукою. Мені постійно обіцяли світле майбутнє і я вірив у це, відкидаючи віру в Бога. Але мене не так Господь відрікся, як мої найближчі – жінка і діти. Не хотіла мене мати бачити військовим. Мала вона рацію...

Сльоза вийшла з його очей і впала на одну із сторінок "Катехизму". Потім, поклавши книгу на стіл, на якому лежали старі журнали, почав роздумувати над прочитаним, цього разу над страстями Христа.

Несподівано почув стук у двері. У хату увійшла жінка з "Карітасу" і почала тихим голосом вітати: "Добрим людям на здоров'я – Святий вечір!" "Христос раждається!"

– Відповідайте: "Славімо Його!"

Він повторив це привітання. Вона почала розпалювати вогонь. В хаті стало теплішати, на душі Олександра теж. Тут ще підійшла її сусідка і вони вдвох швидко прибрали кімнату. На стіл поклали оберемок сіна, накрили його обрусом, поставили свічку і Різдвяні страви...

Різдво. Повсюди лунають колядки. Колядники ходять від хати до хати з дзвіночком із сіяючою зіркою і голосять:

– Христос раждається! Чи вдома пан-господар? А чи дозволить нам колядувати?

– Колядуйте, колядуйте на славу Божу, – чують відповідь.

Олександр своїм очам не вірить. Повна хата гостей. І тут на різні голоси: "Добрий вечір тобі, пане господарю..." А по лиці так і течуть рясні сльози. Він не знає, що говорити і як дякувати.

Була велика радість у всіх, та найбільше радів сам Ісус Христос, бо віднайшов ще одну загублену овечку.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ІКОНИ З-ПІД ПЕНЗЛЯ МОНАХИНІ

На світлині: с. Катерина Чалик

Тихий зимовий вечір бузковими сутінками оповив місто. З вікон храму "Всіх святих", що у м. Львові, випромінюється світло. Монахині Святопокровського монастиря Студійського Уставу відправляли Вечірню. В руках у кожної з них світлячками спалахували маленькі вогники свічок. Богослужіння закінчилось. Монахині в чорних строгих рясах виходили з храму. Одна з молодих черниць, обережно несучи свою свічку, поставила її перед іконою Спасителя. Вклякнувши, серцем промовляла свою молитву до Господа, дякувала за великий дар віри, покликання до монашого стану, за те, що обдарував її талантом писати ікони.

Різними життєвими стежинами приходять в монастир дівчата, щоб служити Богу. Саме так, чи не в дивний з людських міркувань спосіб, покликав Господь в монастир і **с. Катерину Чалик**. Родом вона з м. Севастополя. Виховувалась в родині, яка була далекою від Бога. З дитинства любила Катруся малювати. Бувало годинами просиджувала над малюванням пейзажів в затишному куточку парку чи десь на узбережжі моря. Любила зустрічати перші промені сонця, милувалась красою квітів, вкритих ранковою росою, слухала переливчастий спів птахів. Навчаючись в школі, радо відвідувала заняття в художній школі. Закінчивши в 1993 році середню школу, довго думала, яку дорогу обрати в житті. Вибір її прийшов несподівано. Одного разу дівчина малювала пейзаж. Накинувши перші штрихи, на мить замислилась, відкладаючи недомальований рисунок. Відчувала якесь дивне почуття радості, прагнення відобразити на папері те, що хвилювало її душу. Взяла чистий аркуш паперу і почала малювати те, що підказувало серце. Це був малюнок, на якому Ісус Христос ніс важкий хрест. Потім намалювала Пресвяту Богородицю. З цього моменту життя її змінилось, набрало нового смислу. Почала більше цікавитись іконописом, ходила в музеї, придивлялась до старовинних ікон, написаних на дереві. Поряд з тим освоювала майстерність писанкарства. Окремі її писанки були справжніми витворами мистецтва.

Якось, перебуваючи в Ялті, доля звела її з о.Сергієм з Києво-Вишгородського екзархату УГКЦ, який цікавився мистецтвом іконопису. Побачивши її малюнки, він порадив дівчині поглиблювати свої знання з іконопису і звернутись за допомогою до сестер Студійського Уставу у Львові.

– *По-материнськи тепло зустріла мене в монастирі,* – згадує с. Катерина, – *колишня*

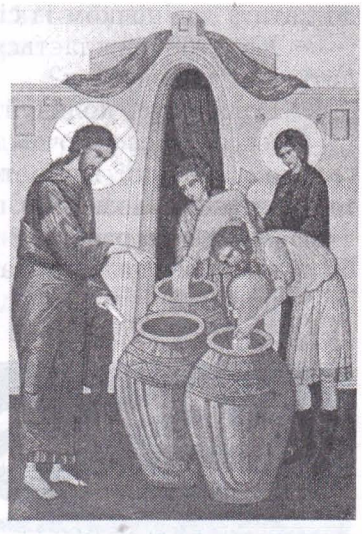

"Чудо в Кані Галилейській"

ігуменя мати Юліта Похудей. Незабаром мені запропонували поїхати на студії іконопису в Канаду до отця Студита Ювеналія Мокрицького. Вже будучи кандитаткою монастиря, виїхала на навчання в Канаду. Протягом двох років я вивчила іконопис, малювала перші свої ікони під проводом о. Ювеналія Мокрицького. Тоді йому було більше 80-ти років, але він ще малював ікони. Пригадую, як радів він моїм першим написаним іконам, а ще багато молився за мене.

Ми спільно написали гарну ікону, яка називається "Богородиця (Одигітрія)". Потім я зробила копію ікони о. Ювеналія ("Зарваницька Богородиця"). Також в Канаді намалювала ікони "Йоан Хреститель", "Пророк Ілля", "Архангел Гавриїл" та ін.

Завдячуючи о. Ювеналію, здійснила захоплюючі подорожі з паломниками Канади у Святу Землю і в Люрд, які справили на мене надзвичайно велике враження.

З часом я зрозуміла своє справжнє монаше покликання. Була справді щаслива, коли повернулась знову в Україну, в монастир сестер Студійського Уставу, який став мені рідною домівкою.

Тепер в монастирі створено власну художню майстерню. З с.Катериною іконописом займається і с.Анастасія (Наталія) Ільків, яка склала вже вічні обіти. Сестра Катерина чимало зусиль доклала для розпису іконостасу в церкві "Всіх святих". Вона намалювала вже ікону "Благовіщення" на Царських вратах, чотирьох євангелистів, св.Стефана і св.Романа Сладкопівця.

Тепер буде працювати над іконою апостола Павла, а згодом Ісуса Христа і Богородиці.

Здебільшого ікони с.Катерини написані на дереві. Для цього використовуються спеціальні фарби, розведені на яєчному жовтку. Для оздоблення застосовується позолота.

Віриться, що молитва і жертвенна праця допоможуть молодій монахині с. Катерині Чалик написати ще багато гарних ікон. Хай Господь благословить її на обраній монашій стежині життя!

Ольга КРАК

"Зарваницька Богородиця"

"Благовіщення"

"Ісус і самарянка"

ГОСПОДНІ СТРАСТІ НА 14 ВИШИВАНИХ ПОЛОТНАХ

"Дороги Господні недовідомі" – цей вислів стосується багатьох людей, у житті яких трапилися неординарні події. Так сталося і зі звичайною родиною Ликитеїв, яка мешкає у Тернополі. Чоловік і дружина за фахом – не художники і не митці. Але свого часу їх зацікавила релігійна вишивка о.д-ра Дмитра Блажейовського. Вони почали наслідувати його творчість. Створили біля 30 вишиваних творів. Одного дня вони зі своїми двома синами перебували у с.Острів Тернопільської області, де побачили Хресну дорогу. Після повернення додому старший син Сергій запропонував батькам створити вишивану Хресну дорогу і присвятити цей масштабний мистецький твір ювілею 2000-ліття Різдва Христового. До того часу 14-літній юнак вже мав у своєму доробку твори релігійної вишивки, зокрема портрет Юрія-Змієборця. Біля року батько з сином розробили схему Хресної дороги.Через деякий час "народилася" перша вишивана стація. Та влітку Ликитеї пережили трагедію – на ріці Збруч втопився Сергій. Здавалося, що його батькам – Олегові та Ярославові – забракне бажання і сили продовжити вишиття Господніх страстей. Навпаки, після смерті Сергія вони ще з більшою ревністю взялися до творчої роботи, яка тривала майже два роки. Цікаво, що допомагали їм близькі люди і зовсім незнайомі мешканці Тернополя, які довідалися про смерть Сергія. Відчутну підтримку Ликитеї отримали з боку підприємства "Львівтрансгаз" в особі його директора п.І.Палцана і від Тернопільської обласної держадміністрації. І ось у ювілейний рік Хресна дорога (14 стацій, створених більше трьома мільйонами стібків) була освячена і вперше експонувалася у Тернополі. Відвідувачі з великим враженням виходили з виставкого залу. Вдало підібрані кольори відображають події 2000-літньої давності, коли Божественний Спаситель помер на хресті... Вишивана Хресна дорога експонувалася і під час проведення Всенаціональної церковної прощі до Зарваниці. Сотні тисяч паломників мали змогу її оглянути.

У жовтні- на початку листопада 2000 року мистецький витвір Ликитеїв був встановлений у музеї релігійної вишивки о.д-ра Дмитра Блажейовського у Львові. Сотні відвідувачів оглянули цю неординарну вишивану роботу. Багато з них залишили у книзі відгуків свої побажання Ликитеям, "зокрема надалі творити на благо рідної культури".

Ця розповідь про ще одних послідовників релігійної вишивки о.Д.Блажейовського засвідчує, що християнинові під силу подолати трагедії і піднятися на вершини творчої майстерності.

Ігор СКЛЕНАР

християнський культурологічний
Український

Милосердя і час
радіоканал м. Львів
Середні хвилі
АМ-РАДІО
1476 кГц
8.00-9.00; 19.30-20.30

"МІСІОНАР" ПЕРЕД МІКРОФОНОМ"

(Вісім місяців в ефірі на радіо "Милосердя і час": перші підсумки і перспективи)

Починаючи з 2 квітня 2000 року, радіоверсія "Місіонаря" почала щонеділі виходити на хвилях радіо "Милосердя і час" в ефір. За п'ять місяців прозвучало 35 звичайних недільних випуски та 16 спеціальних, приурочених релігійним святам.

Перший випуск радіожурналу, як і багато інших, підготував і провів редактор часопису "Місіонар" о.Й.Воротняк, ЧСВВ. У вступному слові він зазначив, що у радіоверсії часопису не будуть читатися матеріали, опубліковані на його сторінках, а будуть тільки коментуватися і подаватися відомості, які з тих чи інших причин не ввійшли у опубліковані матеріали. Крім того, він наголосив, що в радіожурналі "Місіонар" перед мікрофоном" будуть анонсуватися деякі матеріали, які знаходяться ще у редакційному портфелі часопису.

Кожний випуск радіожурналу звучить 20 хвилин. Почути його можна по радіо *на середніх хвилях частотою АМ-1476 кГц*, що рівнозначно довжині хвилі 203,2 м, в неділю о 20.10 та у повторі в понеділок о 8.40 год.

Слухачам запам'яталася розповідь о.Й.Воротняка, ЧСВВ про його поїздку в Росію у складі делегації, яка супроводжувала місіонера з Німеччини о.П.Роденхебера. Останній на схилі літ вирішив повернути парафіянам з с. Жабино, що поблизу м.Гагарін на Смоленщині, Казанську ікону Божої Матері, яку він у ранзі капелана вермахту під час Другої світової війни врятував з палаючої сільської церковці і взяв з собою в дорогу. Отець П.Роденхебер зумів просто на очах у присутніх на прес-конференції навернути одного журналіста з Ізраїлю, який вигукнув: "Тепер вірю, що Ти є, Господи!"

В радіожурналі постійно коментувалася рубрика "Роздуми над Євангелією". В ній подавалися матеріали під загальною назвою "Слово життя". Причому, ці коментарі йшли разом з біографічними даними про К'яру Любіх – засновницю нового релігійного руху "Фоколяре" з Італії.

Цікавим був репортаж літредактора часопису "Місіонар" п.О.Крак, який вона зробила у Перемишлі. В ньому йшла мова про друге посвячення відреставрованого василіянського храму.

Окрема сторінка у короткій історії нового радіожурналу – це урочисте відзначення 25-річчя священства о. Й. Воротняка, ЧСВВ. Протягом трьох випусків ми розповідали про його священичий шлях місіонера, якого благословив сам Святійший Отець Папа Павло VI, сказавши йому під час свячень: "Відважно, сину!" Ці слова стали життєвим кредо о. Йосафата. У час підпілля воно часто допомагало, бо потрібно було перевозити через "залізну завісу" різні відомості, релігійну ти місії під загрозою арешту і висилки з країни перебування.

Влітку в ефірі зарекомендували себе нові творчі сили – студенти філософсько-теологічного Інституту Товариства Ісусового з м.Загреба (Хорватія): брати Корнилій Яремак, ЧСВВ та Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. У доробку брата Корнилія, ЧСВВ кілька реколекційних виступів з циклу "Життя святих". Найкращі з них – це про святих Ольгу та Володимира, про св.пророка Іллю, про Зарваницьку Матір Божу та ін. Показав він себе і вмілим інтерв'юєром, про що свідчать інтерв'ю з владикою Софроном Мудрим (про підсумки Синоду Єпископів УГКЦ), з Протоігуменом Провінції ЧСВВ в Україні о.Й.Будаєм (про роботу Генеральної Капітули ЧСВВ в Римі) та з протоархимандритом отців Василіян о. Діонізієм Ляховичем, ЧСВВ.

Запам'яталися слухачам майстерні репортажі бр.К.Яремака, ЧСВВ із свячень 4-х братів у Золочівському монастирі отців Василіян, із складання довічних обітів у с.Званівці Артемівського р-ну на Донечині, з урочистостей на стадіоні "Україна", де вкінці літа в честь 2000-річчя від Різдва Христового відбувалося свято Львівської архиєпархії УГКЦ та багато інших.

В кінці свого стажування в редакції бр.К. Яремак, ЧСВВ запропонував створити новий радіожурнал "Біблія відома і невідома", який став своєрідним додатком до "Місіонаря" перед мікрофоном", одним з кращих радіожурналів на релігійну тему.

Восени слухачі змогли ознайомитися з своєрідним звітом про літню відпустку о. Й. Воротняка, ЧСВВ, в якому він розповів про духовне життя отців Василіян Аргентини, Бразилії, Парагваю, інших країн, де йому довелося побувати у серпні-вересні 2000 року.

Справжньою перлиною радіожурналу "Місіонар" перед мікрофоном" стало інтерв'ю з керівником Згромадження св. Кирила і Методія з Німеччини п.Йозефом Марією де Вольфом, в якому він розповів про цілі та завдання VII Міжнародної екуменічної прощі у с.Крилос біля Галича на Івано-Франківщині, а також про дерев'яну церковцю, яку, освятивши на прощі, повезуть до Москви.

На 2001 р. в редакційному портфелі чимало нових цікавих матеріалів. Та ні радіожурнал "Місіонар" перед мікрофоном, ні саме радіо "Милосердя і час", на хвилях якого він звучить, не змогли б проіснувати без підтримки радіослухачів і читачів часопису "Місіонар".

Слухайте, міркуйте, допиcуйте!

Олександр АПОСТОЛЮК,
директор телерадіокомпанії "Милосердя і час"

ПОДВИЖНИЦЬКА ПРАЦЯ ОТЦЯ ГРИГОРІЯ ГРУШКИ (1860–1913)

Наприкінці 19 ст. – на початку 20 ст. українці масово виїжджали у далекі краї у пошуках кращого хліба. Одним з перших емігрантів до Сполучених Штатів Америки був о. Григорій Грушка.

Він народився у Збаразькому повіті в 1860 році на Тернопільщині. У 1890 році після приїзду до Америки став парохом української католицької церкви в Джерсі Сіті, де відправляв Богослужіння в малій каплиці. Її в 1887 році збудував український священик о. Іван Волянський. А вже у 1891 році о.Г.Грушка збудував на місті каплиці церкву, посвячення якої відбулося у 1892 році.

У тому ж році він подбав про видання одного числа газети "Новий світ". 15 вересня 1893 року його стараннями вийшло перше число української газети "Свобода", яка виходить до сьогодні.

Він писав поезії, оповідання й інші літературні твори, був також славним проповідником. Навчав наших людей по-державницьки думати. 22 лютого 1894 року з ініціативи цього священика було засновано Український Народний Союз. З того часу почали створюватися його відділи, а при них – читальні. Отець Григорій висилав туди безкоштовно "Свободу". В часописі за 5 червня 1895 року він вмістив заклик до священиків, в якому взивав їх до дії: "Гей брати до чину, вже сонце сполудня пора й нам ставати і взятись до праці, та щирого труду во ім'я науки для нашого люду".

Перша конвенція УНС відбулася у 1894 році. У ній о.Г.Грушка брав активну участь.

У 1906 році він повернувся на рідну землю і був призначений парохом у с.Пеняки (повіт Броди), де продовжував працю на церковній і народній ниві. Заснував читальню "Просвіти" та дбав про культурний і економічний розвиток села. Молодь згуртував у церковних братствах і виховував їх на християнсь-

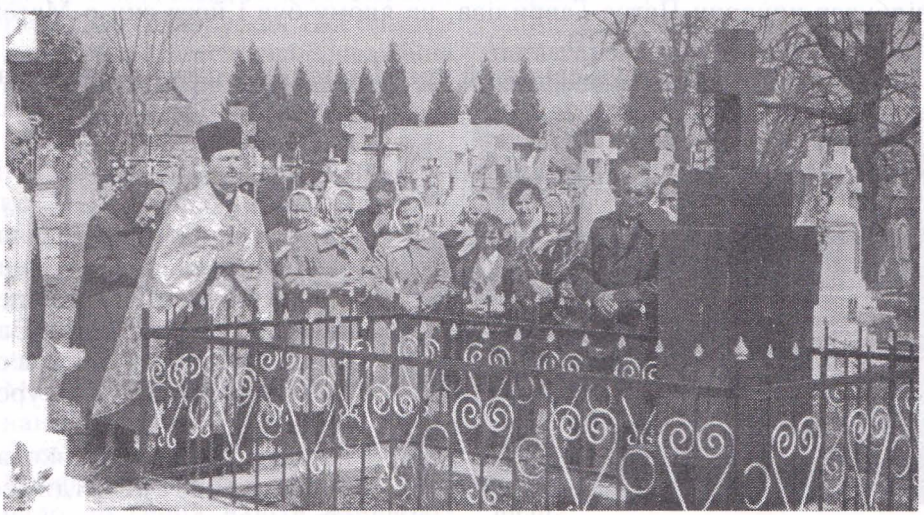

На світлині: панахида на могилі о. Григорія Грушки. Село Пеняки на Львівщині, 1998 р.

ких і патріотичних засадах. Цей жертвенний душпастир хотів, щоб гасло "Бог і Україна" було не тільки святковою фразою, але й програмою життя селян. Він дійсно був тим франковим "Каменярем", який "лупав скалу" заради добра власного народу. Проповіді його були глибоко релігійні і патріотичні.

Отець Г.Грушка помер у розквіті сил на 53 році життя. У 1913 році його похорони відбулися при великому здвизі народу і під проводом численного духовенства. Всі бажали віддати останню шану цьому визначному трудівнику на церковно-релігійному полі. Український Народний Союз поставив на його могилі гарний пам'ятник з чорного мармуру, привезеного з Італії. Його посвячення відбулося в 1937 році.

У квітні 1998 року, у 85-річницю з дня смерті о.Г.Грушки, парох с.Пеняки о.Микола Віновський відправив панахиду на могилі о.Г.Грушки. Його приклад життя і праці вартує наслідування теперішніми і прийдешніми поколіннями. Газета "Свобода", редактором якої він був, до сьогодні є тим життєвим джерелом, яке духовно насичувало і насичує українців-емігрантів. Через газету "Свобода" ми звернулися з проханням допомогти коштами у відновленні церкви в с.Пеняки та будівництві церкви в сусідньому селі Чепелі. Особливо ми вдячні уродженцю с. Пеняки п.Осипу Панчишину, який проживає в м.Чикаго. Він розкрив ті невідомі для нас сторінки діяльності о.Г.Грушки.

В культурному центрі міста Клавленди, поряд з пам'ятниками Тарасу Шевченку й Івану Франку стоїть бронзове погруддя о. Григорія Грушки. Воно нагадує українцям про той неоціненний вклад священика у розвиток нашої релігії і культури.

Йосип БОЙЦУН, м. Золочів на Львівщині

Упокоївся у Бозі батько о. М. Гавриліва

11 грудня, у с. Рудники Миколаївського району на Львівщині відбувся похорон Петра Гавриліва, на якому був і його син о.Матей Михайло Гаврилів, ЧСВВ.

Покійний батько був свідомий греко-католик і патріот свого народу. У такому дусі виховав свого сина, який хоча і навчався у Ленінградській духовній академії РПЦ, але мав католицький світогляд.

На світлині: під час поховання Петра Гавриліва.

Похоронні богослуження відправляли 20 священиків, серед них 8 отців Василіян. Похорон очолював о. Григорій Бардак, ЧСВВ, уродженець цього села.

Петра Гавриліва поховали на цвинтарі рідного села.

СВЯТО РЕЛІГІЙНОЇ ПІСНІ У ЛЬВОВІ

В Палаці культури імені Г.Хоткевича нещодавно відбувся концерт вокально-інструментального ансамблю "Водограй", що заснований при Марійській дружині церкви св. Онуфрія отців Василіян у Львові. Керівником ансамблю є Андріян Леськів. Об'єднавши навколо себе талановиту молодь, він дав початок безупинній творчій роботі над розвитком духовної та української сучасної пісні. Проведено творчий звіт ансамблю. Це був підсумок дев'ятимісячної роботи. "Водограй" з успіхом виступав у Малому Березному (Закарпаття), Олеську, Головецьку, Тухлі, Славському, Стрию, Брюховичах. На міжнародному з'їзді молоді в Римі ансамбль з успіхом виступив у містах Горіція, Удіне, Градо, Озіо Сопра. Гурт представляв Україну на зустрічі трьох тисяч молодих людей у Бергамо поряд з Францією, Німеччиною, Китаєм, Кореєю, Польщею, Білоруссю. Під блакитним небом Італії звучала релігійна пісня "Ім'я Марії" у виконанні тріо "Струни серця" та безсмертна "Червона рута".

Перед концертом у Палаці культури ім. Г. Хоткевича слово мав о. Василь Зінько, ЧСВВ, багаторічний провідник Марійської дружини. Глядачі спочатку почули класичні духовні твори: "Під твою милість" Ігоря Соневицького і "Аве Марія" Франца Шуберта у виконанні солісток ансамблю Ірини Леськів та Марії Самагальської. Професійне легке виконання припало до серця навіть найвибагливішому слухачеві. Прославу Бога-Отця глядачі мали змогу почути у виконанні двох молодих учасників – Михайла Долинюка і Юрія Дутжевича, для яких це був перший в житті виступ на професійній сцені. "Бачу тебе я в хмарці легкій" – цими словами почалася пісня Євгена Заставного у виконанні Івать Іванни. Катехитичні пісні с.Емануїли Харишин, СНДМ співали дівчата Іванна Івать, Ірина Павлишин, Анна Гагатко, Галина Бачинська. Сподобалось присутнім майстерне виконання на флейті Володимира Кріля, на трубі – Тараса Міськіва, на гітарі – Михайла Паньківа, на кларнеті та саксофоні – Андріяна Леськіва.

Оплесками зустріли слухачі виступ учасників ансамблю малої Марійської Дружини – Олі та Галини Бачинських, Олени та Оксани Боднарів, Оксани Маселко. В другій частині концерту були виконані пісні народного артиста України Ігоря Білозіра – "Перший сніг", "Пшеничне перевесло", "Розпитаю про любов" та ін. Їх заспівали талановиті Іра Леськів та Марія Самагальська. Усіх зачарувала наймолодша учасниця ансамблю – Ірина Павлишин, яка виконала дві веселі пісні "Ой там у Львові" та "Полісяночка". Закінчився концерт відомою піснею В. Івасюка "Червона рута" та піснею "Україна" Т. Петриненка. Глядачі відчули гордість за українську молодь, за Україну...

Ансамбль "Водограй" запрошує до співпраці духовенство, спонсорів, благодійників, котрим не байдужа доля сучасної духовної української пісні.

Марійська дружина молоді

Я ЗАСВІЧУ

Я
Засвічу
ялинку зелену
на Свят-Вечір
на прихід Христа.
Хай розвіє всю тугу
щоденну ясне світло мого
деревця. Будуть на нім янголи
співати славу Божу, вісткою про мир.
Буде радість бриніти у хаті – колядою
летіти в простір. Я засвічу ялинку пахучу
свічечку воскову покладу. І забуду хоч на
мить, забуду людське горе, кривду і біду.
Засвічену свічку на офіру покладу я!
В
Ясла
Для
Христа,
щоб радість
небесного миру
засвітила для всього людства.

Ярина ЗОРЯНА

ВІН УПОДІБНИВСЯ ДО НАС

Він уподобився до нас:
прийшов у світ малим Дитятком,
обрав собі убогу хатку –
вертеп і ясла – не палац.

Не на шовкових пеленах –
на вбогім сіні положився.
У яслах в бідності склонився,
і щиро полюбив всіх нас.

Галина БРЕСЛАВСЬКА,
с. Кропивник на Івано-Франківщині

ДАРУНОК

Замело, запеленало землю пухнастими снігами. Морозяні, ясні від сніжного сяйва вечори вже заповідали: незабаром займеться все довкола святковими вогниками і веселим сердечним співом. Заколядують люди, заколядує увесь світ на добру долю, на щасливий рік... Готувалися до празників господарі: виміталося, вимивалося, прикрашалося свої оселі, щоб запросити й привітати тисячолітнє відлуння Різдва Святого Дитятка у мирі й злагоді...

Так мріється кожній християнській душі: бодай на хвилю забути про всі негаразди, відкласти свій тягар кудись набік і всім серцем відчути споконвічне тепло та красу зимових свят...

Горнуться до цих довгоочікуваних днів усі дитячі мрії... А найпершим улюбленим героєм маленьких сердець є "добрий, справедливий і дуже солодкий" дідусь Святий Миколай. З великим міхом наперевіс він мало що не сниться довгими грудневими ночами усій малечі.

Зморена роботою і заколисана полум'ям, що непокірно колихалося у грубі, сиділа Анна, важко оперши голову на руки. Погляд жінки, то завмирав, і тоді слова несказані робили його проникливим і сяючим, як сама істина, то повільно блукав закутками покою, вихоплюючи з темряви обриси речей рідних і древніх... Все пережила у своєму житті, – біль, смуток, ковток щастя... Не нарікала, бо належало її серцю променисте і вічне, що вміло вело шляхами непростими, й влучнішої назви, як любов, для того дивного провідника не віднайдеш... Любила своє життя, любила й берегла, як дар Божий, життя рідних близьких людей... Мала славу жінки мудрої і сильної, але хто міг знати, як часто ввижалася їй мала Анничка з хвилястим каштановим волоссям і усміхненим личком. Жодна жива душа вже тепер не пам'ятала тієї дівчинки, якою була бабуня Анна мало не сотню літ назад.

Сиділа колись отак у отчому домі й вигадувала, вимріювала подарунки, що заслужила цього року в доброго Миколая, чи може лякалася, що за непослух знайде під периною лиш прутика. Підкидала

дрова у піч і дослухалася шурхоту. Ніяк не могла збагнути, як вдається йому залишити торбинку і щоразу зостатись непоміченим. А там – горіхи, льодяники, цікавенька книжка, нові чобітки або кожушок. Або... Аж подих перехоплювало... Але так і не діждавшись на порозі милого серцю дідуся, засмучена Анничка слухняно забралася на піч, нарікаючи на розбиту шибку, через яку, мабуть, і пошкодував їй дарунка святий Миколай. У такому розпачі вже й засинала, як тут рукою натрапила на тоненький пакунок, розгорнула полотно, і добре пам'ятає, як відразу посвітлішало в хатині. У руках тримала невеликий образ, чи швидше картину, таку гарну, що годі було відвести захоплений погляд. Здавалося, ніби місячний промінчик заблукав і оселився на цьому клаптику полотна. Біля солом'яної колиски на ослінчику молода мати гортала сторінки великої старовинної книги. Дитятко безтурботно дрімало, запелената і вкрите червоним одіяльцем. Позаду у сутінках виділялася ще одна постать. Чоловік щось зосереджено майстрував, тесак у його руках слухняно ковзав по дерев'яній поверхні. Тут же поруч на землі розкладено багаття. Яскраво-червоні, оранжеві та ледь позолочені язики вогню витанцьовували, розпромінюючи довкола тепло і ласкаве світло, сріблясте димка якого м'яко оповила колисочку і спокійне материне обличчя. Все дуже просто й звичайно, лише ореоли виказували винятковість і святість цієї родини. Анничка вглядалася у образ, зачарована грою світла і спокоєм, що сходив з картини й проникав у саме серце...

Ось і тепер Анна зупинила погляд на стародавньому полотні. Життя промайнуло стрімкою рікою, світ змінювався, час невтомно порядкував у долях... І тепер вже не впізнати Аннички, не повернутися у світ дитячий, не згадати всіх мрій і сподівань... Й не злічити всіх хвиль, коли погляд знову і знову повертався до цього загадкового світла. Не торкався його час, наче відступаючи перед незламною силою. Анна дивилася на ікону, а бачила любов, тиху і вічну, що здатна перемагати, змінювати, творити... І вона вірила їй, тій Божій ласці, що промовляє до світу от вже дві тисячі років...

Анна посміхнулася, бо до кімнати влетіла дівчинка, ледве не гублячи різноманітих солодощів та дарунків:

– Бабусю, тільки-но погляньте, який добрий цього року Миколай. Побігли пошукаємо у Вас під подушкою, – зарум'янилася від щастя маленька світловолоса дівчинка.

– Ходімо, ходімо. Але найліпший подарунок у мене вже є.

Анна поцілувала маленьке розсміяне личко, яке повертало її у часи далекі і забуті. А на стіні сяяв загублений місяцем промінчик, що повік оселився у затишку, де коло мами солодко дрімало малятко.

Романна АНТОНЮК

ВЕЛИКА ВТРАТА ДЛЯ УГКЦ

У ніч з 13 на 14 грудня відійшов до вічності глава Української Греко-Католицької Церкви, Верховний Архиєпископ Львова, Митрополит Галицький Блаженнійший Мирослав Іван кардинал Любачівський. Він народився 1914 року у містечку Долина на Прикарпатті. Навчався у Стрию, потім у Львівській богословській академії у 1934–1937 рр. Богословію вивчав в Інсбруці (Австрія) і в Сіттен-Сіоні (Швейцарія). Митрополит Андрей Шептицький висвятив у 1938 році здібного богослова М.Любачівського на священика. Завершив освіту в Римі захистом докторської дисертації. У Вічному місті о.Мирослав здобув також медичну освіту. Після Другої світової війни жив у США, працював душпастирем, духівником, катехитом і професором богослов'ї в українських єпархіях, у семінаріях США. Після архиєрейського висвячення у 1979 році призначений архиєпископом Філадельфійським і митрополитом УГКЦ у США. Після смерті Верховного Архиєпископа і кардинала Йосифа Сліпого владика Мирослав Іван перебрав жезл управління Церквою. Це сталося у 1984 році. 1995 року Папа Іван Павло II наділив його кардинальським званням.

У березні 1991 року Блаженнійший Мирослав Іван кардинал Любачівський на постійно переїхав до центру Галицької митрополії – до Львова й оселився у митрополичій палаті на Святоюрській горі, де проживав аж до самої смерті. Він брав участь у перших Синодах УГКЦ в Україні, у першому Патріаршому Соборі УГКЦ у 1996 році, очолював урочисті Св.Літургії, зокрема і у Крехові на відпустах.

Владика Мирослав Іван Любачівський – відомий вчений-богослов, проповідник, автор ряду книг з теології та історії Церкви.

Тіло глави УГКЦ було перенесено до собору св. Юра. Більше ста тисяч вірних протягом 15-19 грудня змогли попрощатися з ним востаннє. У день св. Миколая віддав останню шану Блаженнійшому Мирославові Івану кардиналу Любачівському Президент України Леонід Кучма. Того ж дня о 16 годині було відправлено Чин архиєрейського похорону за участю греко-католицьких та римо-католицьких владик, численного духовенства та вірних.

Найвеличнішим було прощання з покійним главою УГКЦ 20 грудня. Процесія з труною Верховного Архиєпископа Львова складалася з кількох єпископів УГКЦ, трьох владик РКЦ, представників влади, десятків священиків, семінаристів, монахів, монахинь та кількох тисяч вірних. Вона спустилася зі Святоюрської гори і пройшла центральними вулицями Львова. Опісля знову повернулася до собору св.Юра. Тут владики УГКЦ і РКЦ, священики відправили заупокійне Богослужения. На прощальній церемонії була присутня делегація з Ватикану, очолена кардиналом Акціле Сільвестріні. У своїй проповіді він наголосив на тому, що покійний глава УГКЦ є уособленням віри, яку зуміли зберегти греко-католики, незважаючи на переслідування. Слово мали також представники влади.

Тіло Блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського захоронено у крипті собору св. Юра. **Вічна йому пам'ять!**

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar.htm

Підписано до друку 27.12.2000 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 732

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на січень 2
Намір Апостольства молитви на лютий 4
К'яра Любіх
"Слово життя" 5
К'яра Любіх
"Слово життя" 7
Василіянський Чин сьогодні (4) 9
Ювілей українських католицьких владик
у Римі 10
Ігор Скленар
У василіянському храмі св. Андрія – ювілей 12
Ольга Крак
Свяченичі свячення у Крехові 14
о. Йосафат Воротняк
Ювілейний рік був багатим на місії 15
с.Агнета Левчишин, СНДМ
Апостольство молитви в Бразилії 17
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Свят-вечір на Поділлі 18
Ольга Крак
Ікони з-під пензля монахині 20
Ігор Скленар
Господні страсті на 14 вишиваних полотнах .. 22
Олександр Апостолюк
"Місіонар" перед мікрофоном" 23
Йосип Бойцун
Подвижницька праця отця Григорія
Грушки (1860–1913) 25
Марійська дружина
Свято релігійної пісні у Львові 27
Поетична сторінка 28
Романна Антонюк
Дарунок 29
Велика втрата для УГКЦ 31

На обкладинці: Святоонуфріївський монастир отців Василіян

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Загадка "Різдвяна зіронька"

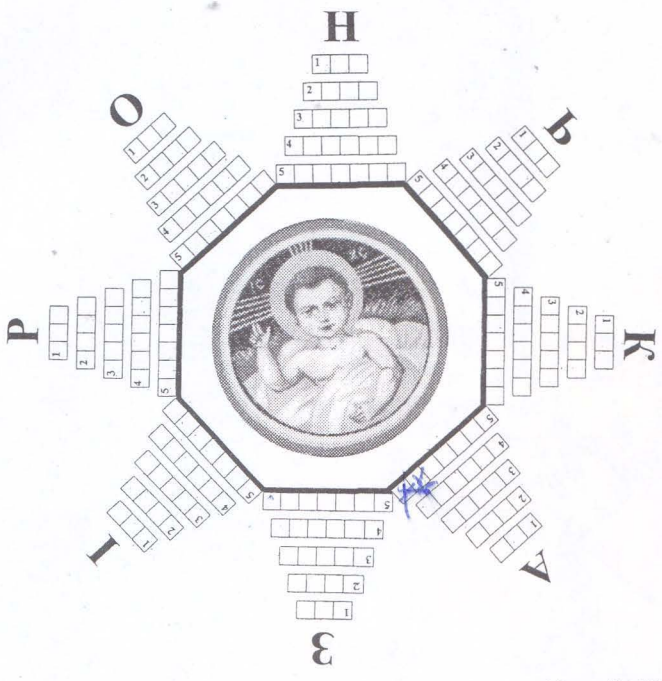

(Три крапки замініть словом із коляди)

З 1. ... ся раждає. 2. ... і земля нині торжествують. 3. ... пастирям мовив. 4. Во Вифлеємі нині ... . 5. ... родився, Бог воплотився. **І** 1. ... усім людям доброї волі. 2. Божий Син прийшов на ...! *(З коляди Марти Лозинської)*. 3. Темненькая ... тьмою світ закрила. 4. ... убогий несе, що може. 5. ... їм і мир всім на многії літа! **Р** 1. Божий ... днесь народився. 2. Зійшла ... над Вифлеємом *(Із коляди Марти Лозинської)*. 3. На небі ... ясна засяла *(Крехівські брати)*. 4. Золота дари, ..., миро враз з серцем щирим несуть в офіру. 5. Мати ... голубить і до себе ніжно тулить (Марта Лозинська). **О** 1. А ... всесвіта в зимні і болю благословить нас на ліпшу долю. 2. ... Сина зродила *(виконують "Дністряни")*. 3. Святий ... в руках носить пелени Малому. 4. Царіє витають, ... віддають. 5. Пречиста Діва Свята ... Сина привела *(Марта Лозинська)*. **Н** 1. ... і осел Пана пізнають. 2. Дари перед Ним складають і вертаються в свій ... . 3. У Вифлеємі днесь ... Пречиста породила у вертепі нам Христа. 4. Для Ісуса ставлять щиро ладан, ... і миро Марії. 5. До ... міста, де Діва Пречиста Сина повила. **Ь** 1. І ... наш для всіх нас. 2. ... заставлений мисками, що їх мама зготувала *(М. Лозинська)*. 3. ... во вишніх Богу. 4. Одне із найбільших релігійних свят. 5. Де предвічний спочиває ... . **К** 1. Через гори, через ниви, звеселяють людський ... *(з коляди М. Лозинської)*. 2. Золото, ..., ливан пахучий; серцем почули, що Всемогучий. 3. ... Христос наш і пан нам для всіх нас нам народився. 4. Святкова різдвяна вистава. 5. Щоб обдарити ... Боже. **А** 1. Старий ... минає *(із коляд Крехівських братів)*. 2. ... в яслах витали Марію з Йосифом. 3. Добрий ... Тобі пане господарю *(виконують "Дністряни")*. 4. А від хати і до хати лине лунко ... *(М. Лозинська)*. 5. Люди в ... Боже гріхів не берім *(із коляди М. Лозинської)*.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд "Святомиколаївський", опублікований у № 12 за 2000 р.:
По горизонталі: 5.Покора. 6.Неділя, 9.Серце. 10.Хвала. 11.Молитва. 14.Курсив. 17.Бонтон. 18.Розум. 20.Дзвін. 22."Каштан". 23.Боснія. 27.Доброта. 29.Орган. 30.Надія. 31.Дискос. 32.Андрій. *По вертикалі:* 1.Сонце. 2.Пророк. 3.Церква. 4.Слава. 7.Нептун. 8.Альбом. 12.Миколай. 13.Соломон. 15.Кобза. 16.Лукія. 19.Патарі. 21.Біблія. 24.Лондон. 25.Утреня. 26.Галич. 28.Марія.

Одними з перших правильні відповіді на цей кросворд надіслали Ірина Мельникова з м. Сокаля Львівської області, Сергій Присяжний з смт. Моршин на Львівщині. Вони можуть отримати в редакції "Місіонаря" призи.

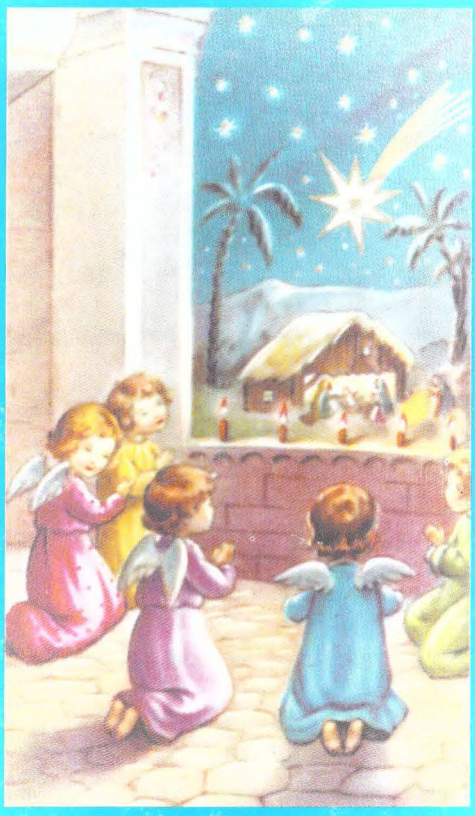

СПИ, ІСУСЕ, СПИ

Спи, Ісусе, спи, спатоньки ходи,
Я Тебе му колисати,
Пісеньками присипляти:
“Люлі, серденько, люлі!”

Спи, Лелійко, спи, голівку схили
Тут, на рученьки Марії,
Бач, Вона Тебе леліє:
“Люлі, серденько, люлі!”

Спи, Убогий, спи, рученьки склади,
Йосифа ще не видати,
Несе хлібця Тобі дати:
“Люлі, серденько, люлі!”

Спи, Терпіння, спи, очка зажмури,
Не питай, що колись буде,
Що зготовлять Ти хрест люди.
“Люлі, серденько, люлі!”

Спи, Ісусе, спи, Серце відчини,
Хай при Ньому спочиваю
Тут на землі, і там, в раю.
“Люлі, серденько, люлі!”